

editorial

Una sanció exemplar... que de moment només ho és a mitges

Després de diverses setmanes d'especulacions, el Consell de Seguretat Nuclear (CSN) va donar a conèixer ahir la proposta de sanció per la fuga de partícules radioactives –succeïda el novembre passat, però coneguda al març i que no va ser comunicada fins a l'abril– a la central nuclear d'Ascó: entre 9 i 22,5 milions d'euros, per quatre fets considerats greus i dos més de lleus. En les conclusions es reconeix la gravetat de l'incident –més per la delibe-

rada manipulació a l'hora d'informar-ne i les negligències per fer-hi front, que no pas pel perill real que va representar per a la seguretat i el medi ambient–, però es concret poc i es fixa un ventall econòmic massa ampli, així la patata calenta esdevé una decisió política del Ministeri d'Indústria. En aquestes circumstàncies, i aprofitant el major marge que dóna la reforma del règim sancionador del CSN en vigor des de l'octubre, només cal insistir que el càstig ha de ser exemplar, i això vol dir

que se situï en la banda més alta possible. Després de tot, vint milions d'euros són els beneficis que pot generar la central en unes setmanes de funcionament, i s'ha de fixar precedent per evitar que els gestors –que també ho són de les altres nuclears catalanes– tornin a tenir temptacions d'amagar incidents a l'opinió pública en una qüestió tan delicada com és l'energia nuclear. I si els diners repercuteixen en el progrés de la Ribera d'Ebre, per diversificar i potenciar la seva economia,

doncs millor que millor. Un altre debat és el de les competències, ara exclusivament estatals. CiU ha demanat més implicació a la Generalitat, i fins i tot la creació de comissions territorials de seguiment. L'Estatut ja permet que el govern assumeixi responsabilitats en seguretat nuclear i, encara que sigui per notícies desagradables com aquesta, ara cal insistir perquè el traspàs arribi sense excuses. Com més propra sigui la informació i la gestió de la nuclear, més tranquils estarem tots.

el lector escriu

Les cartes trameses a aquesta secció han de ser breus. Tindran prioritats les que no excedeixin les 20 ratlles mecanografiades i les que siguin d'actualitat. És imprescindible que a l'original i als correus electrònics s'hi facin constar el domicili, el telèfon i el número del DNI o passaport de l'autor. No es publicaran cartes signades amb pseudònims ni amb inicials. El Punt es reserva el dret de seleccionar-les i resumir-les quan ho consideri oportú. Els textos s'han d'adreçar a cartes@elpunt.cat

Qualitat en el tracte

● Hi ha un fet comú en molts concursos de televisió i en diferents cadenes: és el mal tracte que donen als concursants els que condueixen o dirigeixen el concurs. Per ser més exactes, el tracte arriba a ser humiliant i denigrant. El que és més trist és que els concursants ho accepten amb total submissió, com si això fos el més normal, tot i que crec que en les seves vides, a diari, cap d'ells no acceptaria que ningú els tractés d'aquesta manera. Però sembla que tot canvia si passa a la televisió.

Aquests concursos, en els quals els participants volen demostrar els seus dotes de model, ballarí, cantant, etcètera, ocupen un gran percentatge de les hores d'emissió i són seguits amb un gran interès i assistència per un públic majoritàriament jove.

Què n'han d'aprendre, els joves espectadors, de tot això? Que aquesta és la manera correcta com s'han de tractar les persones? Sens dubte, molts ho aprendran i fins i tot ho posaran en pràctica ells mateixos perquè «surt a al televisió i és normal».

I tots sabem que això és només una mostra de la baixa qualitat que ens ofereix la *caixa ximple* i que els telespecta-

L'aigua del Ter

● Ara que ja tenim aigua segura, perquè ha plogut i els embassaments són plens, ara que ja no se'n parla, seria l'hora de recordar el tema de fons: l'aigua del Ter. L'any 1959 es va fer una llei que autoritzava a captar aigua del Ter per a Barcelona fins a un 80 per 100, a canvi d'unes infraestructures per al regatge de les terres gironines. Les infraestructures mai ningú no les ha vistes, i de l'aigua se n'ha captat el 80 per 100 i quan ha convingut el 90 també. Quan es produeix una sequera (que se'n continuaran produint), les comarques gironines pateixen una escassetat d'aigua per a les necessi-

tats agrícoles tremenda, per culpa d'aquesta cota tan alta de reserva d'aigua per a Barcelona. No poden regar. És a dir: Barcelona està espoliant les terres de Girona. I això, tal com no ens agrada que ens ho facin a nosaltres... Cal que els barcelonins ens fem conscients d'aquest problema. Per tant, la primera cosa a fer quan funcionin les dessalinitzadores en construcció ha de ser retornar al Ter una part de les seves aigües, de manera fixa. Rebaixar la cota d'aigua per a Barcelona. Ara és el moment de pensar-hi i de parlar-ne. / ANTONI FERRET. Barcelona

Atenció al client de Telefónica

● Senyors, vull manifestar-vos el meu profund descontentament pel tracte que he rebut com a client de la seva empresa. Els fets que m'han ocupat un grapat d'hores de treball i de diners són els següents: el mes de desembre del 2007 vaig fer diversos intents per donar de baixa el telèfon d'un habitatge en venda. A final de gener (23/01/08), amb tots els tràmits superats, m'arribà una carta que deia que només em

faltava fer la cancel·lació definitiva, cosa que podia fer per telèfon. Vaig quedar tranquil·la quan una veu amable i educada em telefonà i em digué: «Doña María Carmen, está todo resuelto.» Il·lusa de mi: vostès han anat passant factures que, en el moment d'adonar-me'n, ja havien fet sortir números vermells en el meu compte. El divendres 25/07/08 vaig intentar contactar amb vostès (al número 10042, per poder parlar en català). Vaig esmerçar més d'una hora per aconseguir que la comercial em digués que el número del telèfon en qüestió estava actiu però que no podia fer-hi res perquè tenien emergències, i que telefonés dilluns. Així ho vaig fer, a les 10.15. Comprovo que aconseguir que t'atenguin en català és una aventura i que no es talli quan et passen al comercial és un atzar. Finalment, a les 11.37, aconseguíxo parlar amb un comercial professional que es diu Daniel –aquesta vegada ha resultat

una persona atenta–, que comprova la meua reclamació i m'assegura que faran la devolució dels diners sostrets del meu compte.

Senyors, suposo que de vassalls vostès en tenen milions i que el tracte humiliant que ens dispensen deu formar part d'alguna estratègia comercial que manifesta una prepotència i menyspreu que per si sols desqualifiquen la professionalitat i el servei de la megaempresa Telefónica de España. Enhorabona! / CARME SUYO. Llagostera (Gironès).

El calendari

● Abans, cada imperi tenia el seu sistema de divisió del temps o, en l'època més pròxima, el calendari republicà francès, i les autoritats podien regular el curs de les coses segons les seves necessitats. Però aquí no, amb un sol calendari es vol interpretar tot, i això és impossible, perquè les dates no signifiquen el mateix

a Barcelona o a Madrid. Aleshores, com et pots posar d'acord amb uns senyors per als quals el 9 d'agost representa una altra data?

El que cal fer és establir el calendari català, que els anys, mesos i dies siguin diferents dels del calendari espanyol. / AGAPIT ALONSO. Salt (Gironès).

Passat pel clatell

● Una autonomia sense llibertat no és res. Una autonomia que no pot decidir ni disposar dels recursos econòmics necessaris per al propi finançament és una paròdia d'autonomia. I més quan els diners que necessita per al seu desenvolupament provenen de la recaptació d'impostos que paga cada ciutadà català i cada negoci empresarial, segons les seves activitats i els seus resultats econòmics. És un gran esforç de tots els catalans –tothom qui viu i treballa a Catalunya– que resulta seriosament perjudicat pel poder del centralisme de l'Estat espanyol, que imposa una solidaritat que no té res a veure amb la justícia social, i l'endarreriment crònic, per causes mai explicades ni debatudes, d'unes comunitats autònomes que no aixequen el vol. Algunes, amb molts menys habitants que Catalunya, però amb el doble de funcionaris. Si els diners ja provenen a cabassos de la denigrada i ofegada Catalunya, per què neguitejar-se pel desenvolupament econòmic d'unes regions que mai no han demanat l'autonomia? A on van a parar part dels di-